

Második kör

Napos péntek délután volt, de ez Lizát csöppet sem zavarta abban, hogy lehuppanva számítógépe elé szemügre vegye új szerzeményét. Lázasan kutakodott a táskájában, míg végül a kezébe akadt a kis doboz. Anyai óvatossággal bontotta ki, és boldogan konstataálta, hogy a CD a helyén van. Erre azért volt szükség, mert az eszközt a barátnőjétől, Abigéltől kapta, és biztos akart benne lenni, hogy nem átverés. Az Abigél által adott kis fekete doboz tényleg a kedvenc játéka, a Son of Rome legújabb kiegészítőjét rejtette. Bekapcsolta a gépet, és rögtön elindította a játékot. Hívta a barátnőjét, hogy értesítse, minden rendben, játszhatnak. A gép hangos zúgással jelezte, hogy észrevette a belehelyezett CD-t, és el is indította a kiegészítőt. Várakozás közben Abigél törte meg a csendet:

- Miről is szól ez a kiegészítő? – kérdezte Abigél a CD dobozát böngészve.
- Itt azt írja: „Az új kiegészítő nem csak grafikai újdonságokat tartalmaz, hanem egy új pályát, amiben Pompeii ókori városának utcáin járhatunk, és győzhetünk le gladiátorokat.” - Liza szemöldök ráncolva nézett fel a monitor mögül. – Nem emlékszem, hogy olvastam volna olyan kiegészítőről, ami Pompeii-ben játszódik.
- Rá se hederíts. – mondta Abigél, és némi zavartságot lehetett felfedezni a hangjában.
- Letöltött a játék! – kiáltott fel Liza, és úgy tűnt, észre sem vette barátnője pillanatnyi zavarát

A játék elindulni látszott, de a gép újabb hangos zúgással jelezte, hogy valami nagyon nincs rendben. A képernyő elsötétült, és a két lány szinte egyszerre szisszent fel.

- Mi történt? – kérdezte végül Abigél.
- Nem tudom, csak elsötétült a kép... - válaszolta Liza, de ő nem tulajdonított a hibának nagy jelentőséget.
- *Sziasztok, lányok* –szólt meg egy géphang, ami meglehetősen ijesztőnek bizonyult.
- Ez meg mi? – kérdezte Liza inkább magától, mintsem Abigéltől, vagy a géptől, hiszen meg volt róla győződve, hogy az ő gépe romlott el, de hatalmas meglepetés érte, mikor Abigél válaszolt.
- Nem tudom, valami vírus lehet. –szólt közömbösnek szánt hanggal, de hallani lehetett, hogy ő is megszeppent.
- *Nem szabadna ellenőrizetlen helyről játékot venni, lányok. Ejnye!* – recsegte a gép, és ugyan kép nem társult a jelenséghez, a hangján lehetett hallani, hogy jól szórakozik.
- Ki vagy te egyáltalán? – szedte össze bátorságát Liza, hogy megszólítsa a gépet.
- Vagy mi. – tette hozzá fojtott hangon Abigél a másik oldalon.
- *Hallottam!* – csattant fel a hang, de többet nem volt hajlandó mondani. Hosszú hallgatás után a gép felzúgott, és a lányok fellélegeztek. De Lizának egy dolog piszkálta a nyelvét.
- Mondd csak Abi, hogy értette azt a gép, hogy „ellenőrizetlen forrásból származó játék?” - a lány hangján hallani lehetett a rosszállást. Most Abigélen volt a hallgatás sora, de felsóhajtott és belekezdett.
- Hát... a játékot nem boltból vettem, hanem...
- Honnan?
- Hát... na, jó, egy könyvtárban találtam. Tudom ez így furá, de a könyvtáros néninek segítettem a CD szállítmányt átnézni, amikor megtaláltam ezt, és amikor el akartam indítani,

láttam, hogy ez egy játék. Hazavitem, és kipróbáltam, akkor teljesen jól ment. Nem tudom, mi baja lehet...

Liza hosszan sóhajtott majd megpróbálta elindítani a játékot. Abigél követte a példáját, és legnagyobb meglepetésükre az elindult. A képernyőn saját magukat látták, fáradtan koszosan, Pompeii egyik félreeső utcájában. Mielőtt bármelyikük megszólalhatott volna, elvesztették az eszméletüket, és már nem hallhatták, ahogy a számítógép felzúg, majd lassan kikapcsol.

Eltelt egy kis idő, mire egy női hang ébresztette. Lizának a szeme kinyitásához sem volt kedve.

- Liz! Ébredj már fel! Liz!
- Hagyjál anyu, szombat van. – monda Liza berekedt hangon, és átfordult a másik oldalára.

Vagyis fordult volna, ha nem vette volna észre, hogy a nyirkos kövön fekszik. De nem olyan kövön, ami otthon van a kertben, hanem macskakövön. Ami egy kicsit furcsa volt, hiszen a ház, sőt az udvar semelyik pontján nincs macskakő. Erre már kipattant a szeme, és ijedten konstataulta, hogy nem otthon van. De még csak nem is Budapesten. Sőt – meg merte kockáztatni – nem is Magyarországon. De azt némi megnyugvással állapította meg, hogy az őt ébresztgető női hang tulajdonosa nem más mint Abigél, akin egy meglehetősen érdekes ruha volt. Hamar észrevette, hogy ő is egy hasonló ruhadarabot visel. Olyat, mint a római nőknek a játékban. *A játék.*

- Hogy kerültünk ide? – sikoltotta Liza, mire Abigél ijedt arccal nyomta a meglehetősen koszos kezét Lizi szájához.
- Halkan! – suttogta a lány, mire barátnője megismételte a kérdést, egy kicsit halkabban az előzőnél.
- Hogy kerültünk ide, Abi?
- Nem tudom. De azt sem hogy egyáltalán hol vagyunk. Biztos valami hagyományőrző falu, mert elég fura hacukákban járkálnak. És néhányan el akartak fogni, gondolom, mert nincs jegyünk. Akkor elmenekültem, és behúztalak ide, ebbe a sikátorba. – közölte mindez hadarva Abigél, majd sötétben ránézett barátnőjére, amolyan „várom a tervet” arccal.

Liza lassan, felállt, majd kinézett az őket takaró ház meglepően színes, okkersárga fala mögül. Egy nagy teret látott, egy márványépülettel a végén. Az épületet két szobor őrizte, sokkal előttük pedig még egy lovas szobor is helyet kapott. Lizát az a furcsa érzés fogta el, hogy már járt itt, nem is olyan nagyon régen. Egy pár másodpercig szótlanul állt, majd odafordult az elég ideges Abigélhez.

- Na? Mire jöttél rá? Hol vagyunk? – kérdezte, majd belenézett Liza izgatottan csillogó szemébe.
- Pompeii.
- Az nem lehet! Pompeii elpusztult! – csattant fel Abigél, mint akit zavar az elmélet.
- Valóban. De azt nem mondtam, hogy a *mi világunkban*. – vigyorgott Liza barátnőjére, és zsebelte be annak döbbent pillantásait.
- De hát akkor... - hápogott Abigél, és szájátva meredt a másik lány arcába.
- Belekerültünk a játékba. – morogta Liza. – Ne kérdezd hogyan, mert és sem tudom.

Abigél látszólag beletörődött a dologba, majd feltápázkodott, és talpra segítette a barátnőjét is.

Lassan sétáltak, és próbálták elhagyni egy picit a várost, hogy maguk mögött hagyják a nyüzsgést. Amikor már végre meglátták a gyönyörű tájat, ami a szemük elé terült, Lizi megállt, hogy nagy szippantással tüdejébe engedje a friss levegőt. Így tanúja lehetett annak, hogy Abigél összeesik.

- Mi az? – futott oda pórul járt barátnőjéhez Lizi, aki szemmel láthatóan nagyon jól szórakozott az esésen.
- Bevertem a fejem valamibe. – nyögte Abigél elnyújtott hangon, mire a másik lány nagy szemeket meresztett rá, majd kitört belőle a kacagás.
- Beverted a fejed, de mibe? Nincs is ott semmi! –mondta nevetéstől fuldokolva, de ezzel nem aratott sikert.
- Ha-ha. Na, menj arrébb, pont útban vagy. – szólt Abigél, majd talpra ugrott, és megkerülte a már-már betegesen nevetőgörcsbe rándult barátnőjét.

Kinyújtotta a karját, hogy megtapogassa a láthatatlan akadályt, ami egy nem túl kellemes esést okozott neki. Arra számított, hogy Lizinek lesz igaza, és nincs is ott semmi. Hunyorgott, mintha tartana a láthatatlan faltól. Előrearszolt egy kicsit, és egy kis sikkantás kíséretében hátraugrott. Megint előrelépett, és most már csak egy gúnyos mosolyt lövellt Liza felé.

- Nem megmondtam, hogy van itt valami? – vigyorgott Abigél, mire a másik lányodalépett, hogy megtapogassa Abi új keletű felfedezését.
- Ez egy fal. – konstataulta teljes higgadtsággal, majd megfordult, felkapott egy követ, és erőteljesen nekidobta az akadálynak. A kő egész egyszerűen lepattant a láthatatlan falról, ami látszólag nem lepte meg Lizát.
- Mit keres itt ez itt? – kérdezte Abigél miután a másik lány befejezte a kőhajigálást.
- Ha igaz az elméletem, hogy a játékban vagyunk, akkor ez lehet a pálya vége.
- Az nem jó. – mondta Abigél kétségbeesett arccal, majd leroskad a fűre.

Nem volt ötletük, mit csináljanak. Nem várhatnak sokat, mert előbb vagy utóbb kitör a vulkán, és akkor nem tudnak elmenekülni, mert útjukat állja a pálya vége. De nem tudták, hogyan juthatnának ki a végzetesnek bizonyuló játékból. A nap lassan ereszkedett az égbolton, vörösről sötétre festve azt. Abigél lassan feltápáskodott, leporolta a ruháját majd megtörte a csendet.

- Induljunk. – csak ennyit mondott rekedtes hangján, mégis, barátnője azonnal követte.

Visszatértek a városba, és kerestek egy biztonságosnak tűnő kisebb részt, ahol meghúzhatják magukat. Gyorsan elaludtak, de nem szundíthattak sokáig zavartalanul. Éjszaka egy nagy rázkódásra ébredtek. Felkapták a fejüket, majd jött még egy rázkódás...

Majd még egy... a lányok ijedten néztek össze

Majd még egy utolsó, és a földrengés alábbhagyott. Abigél már kérdésre nyitotta volna a száját, de Liza megelőzte.

- Földrengés. Ezek voltak a kitörés első jelei. – közölte falfelhér arccal.
- Akkor nincs menekvés. Itt halunk meg. – roskadt magába Abigél, kezébe temette az arcát.
- Az nem olyan biztos. – mondta Lizi, és feltápáskodott. – Ha a játékban vagyunk, ami szinte biztos, kell, hogy legyenek a pályán elrejtett fegyverek! A játéknak csak akkor lesz vége, ha legyőzzük az összes gladiátort, vagy ha megölnek.

ez utóbbi lehetőség egyiküknek sem tetszett annyira, így elhatározták, hogy felkutatják a fegyvereket, és semlegesítik az ellenfeleket. Így hát elindultak az ókori város sötét utcáin. Úgy tűnt, senkit nem zavart meg különösebben a földrengés, így zavartalanul sétálghattak. Két óra sikertelen fegyverkeresés után Abigél fáradtan roskadt le az egyik út szélére.

- Ezt nem bírom! Itt nincsenek is fegyverek! – sóhajtotta, de igyekezett nem feladni.

Liza is fáradt volt már, de arra gondolt, mi lesz, ha végre hazajutnak. Ezzel a boldog gondolattal tovább baktatott, hátrahagyva a még mindig szuszogó Abigélt. Azon járt az agya, hogy egyedül is meg tudja szerezni a fegyvereket, és hosszas gyaloglás után, mintha valami megcsillant volna az egyik sarkon...

Eközben Abigél szeme lassan lecsukódott. Amikor utoljára látta Lizát, az éppen elballagott az útkereszteződésben. de nem érdekelte, hogy barátnője otthagyja. Úgy gondolta, úgysem tudnak legyőzni egy gladiátort, aki sokkal idősebb és tapasztaltabb náluk. Ezekkel a gondolatokkal aludt el. Szép álmot látott. Azt álmodta, hogy otthon van, a családjával, és kakaót szürcsölget. Ez az álom nem tartott sokáig. Egy reszelős, mogorva férfihang ébresztette. Lassan kinyitotta a szemét, de nem számított arra a látványra, ami a szeme elé tárult. Három tagbaszakadt férfi vette körül, és mindnek kopasz feje, és eltorzult arca volt. Ezek az emberek akarták elfogni őt, nem is olyan régen.

- Öhmm... Jó napot! – köszönt Abigél elcsukló hangon.
- BETOLAKODÓ! KÉM! ELKAPNI! – ordította az egyikük, de Abigél csak ült ott kukán, és a meglepetéstől szólni sem bírt.

A lány hátracsusszant egy fél métert, de az őrök követték. Abigél felmérte, hogy mi történne, ha futásnak eredne. Messze ezt találta a legjobb megoldásnak a szorult helyzetére – tudván hogy ő a második legjobb futó az osztályában – talpra is ugrott, majd elkezdett lélekszakadva rohanni. Az egyik kereszteződésben megpillantott egy hosszú, fényes tárgyat, ami egy ablakpárkányon pihent. Elvigyorodott, majd futás közben felkapta a kardot. Meglepően nehéz volt, és lassult miatta a tempó, de Abigél úgy gondolta, megéri magával hurcolnia a fegyvert, hiszen az őrök még így sem tudták utolérni. Egyszer csak egy zsákutcával találta szembe magát. Megfordult, de már látta az üldözői árnyékát a sarkon. Az őrök lassan be is fordultak a kis utcácskába, és széles mosoly virított az arcukon. Nem szóltak semmit, de Abigél tudta, hogy most vége van. Ekkor jutott eszébe a kard, amit izzadó tenyerében tartott. Az agya azt súgta, hogy ez nem jó ötlet, de ő nem hallgatott rá. A szíve a torkában dobogott, amikor nekiiramodott, és megcélozta a középső ört a karddal. Az szélső férfi egyetlen mozdulattal kiverte a kezéből a kardot, és a háta mögé hajította. Abigél visszarohant a zsákutca végéhez, és a nedves kőfalnak vetette hátát. Gyorsan elsuttogott egy imát, és szembenézett üldözőivel. Azok a biztos győzelem tudatában nem siették el Abigél becserkészését, ezért még mindig pár méterre álltak a lánytól. Lassan közelítettek, és Abigél legnagyobb meglepetésére az egyik szélső őrnek fennakadt a szeme, és a macskakőre zuhant. A másik két férfi hátranézett, hogy kiderítsék mi okozta társuk ájulását, mikor egy másik lány állt ott. Visszanéztek Abigélre, aki döbbsen arccal állt, és nézte a jövevényt. Csakhogy az őrökkel ellentétben ő ismerte a lányt. Liza állt vele szemben, és az ő kardját, meg egy súlyos követ tartott a kezében. A kardot maga elé tartva védte magát, és a követ egy másik őr fejének hajította. A férfi kitért előle, de a szikladarab így Abigélhez került. Nem volt jó dobó, de most minden precízségét összeszedve célozta meg az egyik üldözőt, aki még mindig Liza mozdulatait figyelte. Abi eldobta a követ, és lassított felvételen látta, ahogy az a hajnali órák párás levegőjében suhan az ember feje felé, majd apró horpadást ejt a sisakon, és tulajdonosa nagy

puffanással találkozik a nyirkos macskakővel. Az utolsó őr pedig látva társait eszméletlenül feküdni a járdán, inkább elmenekült. A két lány egy darabig némán nézte egymást, majd széles vigyorral lepacsiztak.

A délutánt a piacon töltötték. Az öröktől szerzett pénzürméket költötték ételre és italra. Az itt tartózkodásuk óta először, jól érezték magukat. Ahogy nézték a gyönyörű naplementét, és sétáltak a nyüzsgő utcákon, azt kívánták, bárcsak nem a játék szippantotta be őket, hanem egy valós időutazás résztvevői lennének. De ez az érzés nem tartott sokáig. Mint előző nap éjszaka, egy földrengés rázta meg a tájat. A Vezúv kövekkel és égő lávadarabkával ostromolta a várost. Abigél karon ragadta barátjánőjét, és együtt rohantak a legközelebbi bemélyedésig, ahol biztonságban tudhatták magukat a kőeső idejére.

- Lizi, van egy ötletem, de nem biztos, hogy tetszeni fog. – kezdte Abigél, túlüvöltve a kőzivatar hangos robaját.
- Csak mondd! – biztatta barátjánőjét Liza, akinek a szemében végre egy kis remény csillant.
- Ha valamelyikünk megsérül, akkor a másik kap egy értesítést, és leállíthatja a játékot.

Liza most komoran nézett Abi szemébe, és megrázta a fejét. De ekkor a lány már nem figyelt, és előrántotta a kardot, aminek pengéje meglehetősen koszos volt. Tudta, hogy Liza majd megpróbálja megállítani, de nem volt hajlandó az egyetlen tervét feladni. A kard ugyan tompa volt, de elég éles ahhoz, hogy mély vágást ejtsen Abigél tenyerén. A vér lassan lecsöppent a földre, de a lány már rég nem a sebre figyelt. Az események nem álltak meg, mindenki menekült. Liza utolsó próbálkozás gyanánt az égbe kiáltott.

- ÁLLJ! – kiabált, de semmi nem történt. Majd újra megpróbálta, és újra, reményvesztetten ordított a vulkán fekete porától sötét égbe. Az emberek hirtelen lelassultak, majd az arcukra fagyott a rémület. A hirtelen csendben Liza kiáltása hangzott fel először.
- Hurrá! Sikerült Abi, látod?

Mintegy válaszként, egy éles kacaj hangzott fel. A lányok nem tudták honnan jön. Mindenhol egyszerre szólt, a falakból, az égből, a föld alól. Majd végül abbahagyta a nevetést, és megszólalt.

- *Jaj, lányok, tényleg azt hittétek, hogy egy pusztá vágással kiszabadultok innen?* – Ismét felkacagott, majd folytatta.
- *Ahhoz, hogy legyőzzetek engem, sokkal jobban kell törnötök a fejeteiket.* – A hang lassan elhalkult, és varázsütésre minden újra élni kezdett.

A vulkán felmordult, és a megdermedt emberek újra futni kezdtek. Liza visszarohant a bemélyedésbe a barátjánőjéhez.

- A tenyerem még mindig vérzik és fáj, mindez a semmiért. – suttogta Abigél megtörten.

Liza nem válaszolt, csak szakított a ruhájából egy darabot kötésnek. Elkezdte bekötözni barátjánője sebesült kezét, és egy újabb tervet kovácsolt.

- Amikor fegyvert kerestem, találtam egy kaput, ami egy pincészerűségbe vezet. Szerintem, ha oda lemegyünk, átvészélhetjük a kitörést. – mondta, majd aggódó tekintettel pillantott a vulkán felé. A Vezúv sűrű füstöt engedett levegőbe, és félő volt, hogy hamarosan kitör.

A lányok felpattantak, és elindultak abba az irányba, ahol Liza a pincét sejtette. Hosszas gyaloglás után még mindig nem találták meg a pincét. Már fáradtak voltak, és éhesek is. A délután vett elemózsia mintha nem is létezett volna. Mindezek mellett még a kövek elől is menekülniük kellett, így még nehezebben haladtak. Lassan besötétedett, pedig még nem volt olyan késő. A Vezúv sűrű porfelhővel borította be a várost, így szinte éjszakai sötétségbe vonva azt. A lányok szinte vakon meneteltek előre, és kerülgették az égből potyogó köveket. Egy váratlan pillanatban a föld újra megremegett a lábuk alatt. Most sikerült megtartani az egyensúlyukat, de nem sokáig. A földrengés nagyon erős volt, és mindenkit ledöntött a lábáról. Sok ház egyszerűen megadta magát, és hatalmas robajjal dőlt az utcára, másoknak pedig csak egy- egy része szakadt le. Abigél feltápáskodott, és talpra segítette barátnőjét is. Már nem is a pincét akarták megkeresni, hanem egy bármilyen biztonságot nyújtó helyet. Tudták, mi lesz a vége, de igazából nem akartak rá gondolni. Hogy mire? Kapaszkodtak az életbe, pedig mindketten tudták, hogy meg fognak halni. Pompeiit senki nem élte túl. Akkor ők miért írnák felül ezt? Reménytelen próbálkozásaik az életben maradásra csak megnyugtató gondolatok lesznek majd, mielőtt meghalnak, elmondhatják magukról, hogy megpróbálták. De ezt akkor nem gondolták végig, csak futottak, piszkos arccal, szakadt ruhában, esztelenül rohantak a túlélés egy lehetséges módját keresve. A sötét utcán találtak egy gazdátlan szekeret, amit használatba is vettek.

- Ugorj fel, gyorsan! – kiabálta Abigél prüszkölve, hiszen egy csomó füstöt lélegzett be.

Liza csendben engedelmeskedett, és Abigél legjobb tudása szerint elkezdte hajtani a szekeret. Az eddigi tempójukhoz képest gyorsan haladtak, ki a városból. Csak egy dologra nem emlékeztek: a pálya végére. Pedig ott volt. Liza az utolsó pillanatban figyelmeztette barátnőjét az ütközésre, de késő volt. Egy pillanatra az hitték, hogy sikerül elmenekülniük, hiszen a lovak gond nélkül áthaladtak a pajszon, de a szekér ott ragadt. Liza reményvesztetten nézett a barátnőjére. A tekintetében minden bele volt sűrítve, amit ki akart mondani, de nem tudott, hiszen a tüdeje tele volt füsttel. Szerencsére a barátnője dekódolni tudta Lizi szemében az üzenetet, és egyet értett vele. „Ennyi volt, örülök, hogy ismerhettelek”. Ez volt az a kimondatlan mondat, ami megragadt valahol mindkettejükben. Liza összeroskadott a szekérben, és becsukta a szemét. El akart aludni, álmodni, nem akarta érezni a fájdalmat, és reménykedett benne, hogy álmában egy olyan helyen lesz, ahol szívesen van az ember.

Abigél csak nézte, ahogy a hatalmas ár feléjük tart, és meglepődött, hogy nem érzett semmit. Nem félt, beletörődött a sorsába. . Levette a szemét a feléjük tartó hatalmas, forró árról, és barátnőjére nézett, aki vagy elaludt, vagy csak igyekezett úgy tenni.

A világ elsötétedett, majd fehér fény villant. Egy halk, zümmögő hang furakodott Liza fülébe.

Lassan kinyitotta a szemét. Az eseményekre álmoként emlékezett, és nem tulajdonított sok jelentőséget neki. A zümmögő hang forrása nem más volt, mint egy számítógép. Az a számítógép, ami miatt ez az egész történt. A képernyő kivilágosodott, és rögtön a böngésző jelent meg, kihirdetve a legújabb híreket. Egy újfajta telefon, egy új játék... Liza csak átfutotta a címeket, egyikbe sem olvasott bele. De valamin megakadt a szeme:

A régészek újabb testeket találtak Pompeii városában!

Liza érdeklődve rákattintott a cikkekre, és rögtön egy képpel találta szemben magát. Egy lány, aki a földön fekszik, és egy másik, aki mintha nézné. Értetlenül meredt a képre. Valahonnan ismerős volt neki, de továbbra sem foglalkozott vele. Elkezdte olvasni a cikket.

A régészek a mai nap folyamán akadtak rá két testre, akik valószínűleg lányok voltak

A testeket megvizsgálták, és arra jutottak, hogy nem hamisak. A lehetséges történetükért lapozzon a következő oldalra!

Liza egy pillanatig lesokkolva ült a székében. –Nem álom volt? De az lehetetlen!- gondolkodott hangosan. A következő pillanatban megcsörrent a telefon, és legnagyobb örömére Abigél volt a hívó.

- *Nem fogod elhinni mit álmodtam!* – makogta a telefonba Abigél, de Liza megelőzte.
- Kitalálom. Pompeiiben voltál velem, és kitört a vulkán? – kérdezte komoran, majd hozzátette:
- Szerintem nem álom volt.

Abigél megrendülten hebegett valamit a telefonba. Liza elindult, hogy megnézzé, otthon van-e az anyja. Egyedül hagyta a gépet, ami kísértetiesen felzúgott, és a monitoron egy szöveg íródott ki.

Második kör

Még nem győztetek le.

:)

Zagarics Lili